

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Cap. VI. De ordinibus, qui initiantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

CAPVT VI.

De Ordinibus qui initiantur.

IN tres partes dividitur. In prima explicat quinam ordines expiantur, nimirum catechumeni, peccatores, emergenti, & penitentes: & quinam illuminentur, nimirum laici baptizati: & quinam perficiantur, nimirum monachi. In secunda agit de ritu consecrandi monachos. In tertia exponit mysterium horum rituum.

S. Thom.

D. Thom. 1. p. q. 106. a. 2. quod in celestibus Hierarchiis purgatio fit in substantiis, tamquam ignotorum illuminatio in perfectiorem inducens ut ait Dionys. explicat exemplo visus qui purgatur, dum remouentur tenebrae; illuminatur, dum luce perfunditur; perficitur, dum perducitur ad cognitionem colorati. Et 2. 2. q. 184. a. 8. comparat monachos cum presbyteris curatis, & Archidiaconis in statu, ordine & officio, citans Dion. h. c. & q. 185. a. 1. dicit ex Dion. perfectionem pertinere active ad Episcopum, sicut ad perfectorem; ad monachum autem passive, sicut ad perfectum; & quod requiratur eum esse perfectum, qui alios ad perfectionem adducit, non autem qui adducitur. Et q. 186. a. 5. quod subiectio Religiosorum principaliter attendatur ad Episcopos. & q. 187. a. 3. ex eo quod Religiosi sint principaliter serui DEI, ut hic dicit Dion. non sequi magis teneri quam laicos ad opera manualia. & 3. p. q. 27. a. 3. quomodo Angeli purgantur cum sint purissimi, & quomodo B. V. à Spiritu sancto. & q. 64. a. 1. ad 1. & q. 67. a. 1. explica, quomodo ad diaconos pertineat expiare non quidem à peccato, sed efficiendo immundos, & c. & quomodo ad sacerdotes illuminare.

Documentum 37.

Divisarum, diversarumque non solum vitarum, sed etiam visionum abrenunciatio, perfectissimam monachorum Philosophiam significat, qua in preceptorum, qua unum faciunt, scientia vim & efficacitatem habet. Est enim non medijs eorum qui initiantur ordinis, sed summi omnium. Itaque multa eorum qua impune ac sine improbatione à medio ordine geruntur, omni ratione singularibus monachis interdita sunt, qui ppe qui cum uno coniungi debeant, & cum sacra monade colligi, atque ad Sacerdotum vitam, quantumlibet formari, quod ei ordini in multis ordo ille similis sit, & unus ex omnibus ordinibus eorum qui initiantur, ad eum proximè necedat.

Pachymeta. In ritu consecrandi monachos colligitur ex Dionysio, quod finitis orationibus sacerdos ad eum accedens, rogat ipsum primum, an omnibus rebus divitiis & vitis variis renuntiet. 1. Mercatoris, negotiis, contractibus, & c. item omnibus phantasiis seu imaginationibus rerum similium, ut ne de iis quidem cogitare, sed tamquam mortuus ab iis omnibus penitus abstinere velit.

Quod mystice explicans dicit divisarum, ac secularium vitarum atque insuper imaginationum renunciatio perfectissimam declarat Philosophiam; quoniam à divitiis recedens, unicus illis Christi Domini mandatis notificatur. Neque enim est medijs ordinis initiatorum, i. e. illuminatorum, & sacerdotum laicorum: multa enim monachi facere prohibentur, quorum facultas &

potestas laicis est, ut sunt nuptias, militiam, & commercia frequentare, & similia quæ in laico non damnantur. Verum monachi præ cæteris debent ad sacerdotalem vivendi rationem efformari, quippe qui præ cæteris initiatis cum isto ordine majorem habent affinitatem: nequaquam facta comparatione cum initiatis iis qui suprema consecratione initiati sunt, id est, perfecti (perfecti enim sunt qui per Baptismum, qui per Unctionem, qui per Communionem, qui per Ordinationem sunt consummati) sed cum iis qui initiantur, id est, qui expiantur, docentur, illuminantur. Quoniam omnis quidem qui perficitur, initiat, non omnis autem qui initiat, perficitur.

Colligitur quanta debeat esse puritas & perfectio monachorum, qui licet sacerdotes non sint, ex dicitur comparantur cum illis. V. Refol. 2. & 4.

CAPVT VII. & ult.

De iis quæ sunt in iis qui dormiunt.

IN tres partes dividitur: in prima recenset varios errores circa mortuos: dicitque malos triste mori, bonos latari: In secunda, ritum ponit sepeliendi mortuos. In tertia exponit mysteria horum rituum. Et denique disputat cur infantes rationis incapaces baptizentur, & etiam illo tempore Eucharistiam recipient.

D. Thom. 3. p. q. 67. a. 7. ex hoc probat convenienter patrinum adhiberi ad Baptismum. & a. 8. dicit debere patrinum esse doctum, ubi periculum fuerit. & q. 68. a. 9. probat ex Dion. infantes baptizati probatum esse Apostolis. & q. 72. a. 4. formam Confirmationis non semper ab Apostolis apponi, vel occulte, & quare? & q. 78. a. 3. ideo has formas sacramentorum non poni ab Evangelistis, quia tunc oportebat esse occultas, ut docet Dion. & q. 80. a. 4. non baptizatos nec ad inspectionem Eucharistiae admittendos, iuxta Dion. & in supplem. q. 71. a. 3. suffragia peccatoris defunctis prodelle, quia sunt nomine Ecclesie, ut ait Dion. Videatur etiam in q. d. de malo q. 8. a. 1. & q. 16. a. 6. & de veriq. 9. a. 1.

Documentum 38.

Siquidem qui sancto vixerunt, vera DEI promissa spectantes, quasi eorum veritatem in resurrectione ei consentanea viderint, cum firma, veraque spe, divine latitiae pleni, ad mortis extremum, tamquam ad finem certaminum proficiscuntur, quod certo sciant sua omnia propter futuram suam ipsorum integram resurrectionem fore in perfecta aeternaque vita & salute.

Ii autem, qui sceleribus nefariisque sordibus cooperiti sunt, si sanctam aliquam doctrinam, & institutionem hauserunt, sed etiam ex animo suo perniciosè egerunt, cum mors appropinquabit, non iam eadem divina lex sancta Scripturae aequè contentenda videbitur, sed alius oculis aspectus vitiorum suorum perniciosus voluptatibus, sancta quoque vita, à qua inconsiderate desiverunt, beata iudicata, miseri & invidi ex hac vita excedunt, nulla sancta spe freti propter vitam quam flagitiosissimam egerunt.

Pachymeta. Sancti ad spes futuras attendentes, ad mortis terminum veniunt tamquam ad finem certaminum virtutis coronam recepturi in totali sua resurrectione. i. e. una cū corpore: san-